

BAL KHABRA

SPIRAL

OFF THE ICE 2

Vertaald door Marleen Ziemerink

AMSTERDAM · ANTWERPEN

TORONTO'S OOGAPPELTJE WEET OOK BUITEN HET IJS WEL VAN WANTEN!

Het is precies zo erg als je zou verwachten als rookie in de NHL. Maar het is zelfs nog erger als die rookie nog geen enkele goal heeft gescoord én om de haverklap in de media verschijnt.

In de lobby van het hotel ligt een grote selectie tijdschriften waar ik uit kan kiezen, maar het exemplaar op de koffietafel heeft mijn naam op de cover. Het is een wazige foto van een vrouw die een nachtclub verlaat en ik loop direct achter haar. Het was een van de weinige keren dat ik een overwinning heb gevierd, en natuurlijk is het ze gelukt om me op dat moment te pakken met een vrouw. Als ze de moeite hadden genomen om wat onderzoek te doen, dan hadden ze geweten dat die vrouw Brandy is, onze teamfotograaf. Ik had aangeboden om haar een lift naar huis te geven, maar ik had niet verwacht dat iemand daar foto's van zou maken.

Het is niet zo dat ik opzettelijk feestjes en uitjes vermijd, maar het is moeilijk om iets te vieren als je er geen onderdeel van uitmaakt. Ik focus me liever op de wedstrijden, zodat ik kan analyseren welke fouten ik heb gemaakt. Misschien kom ik er dan achter waarom ik die eerste goal nog steeds niet heb gemaakt. En dat is precies mijn plan voor vanavond.

Alleen zijn we in Dallas en zit ik nog steeds in de lobby te wachten totdat mijn kamer klaar is. En hoewel ik weet dat ik

het beter niet kan doen, bekijk ik het tijdschrift iets beter. Ik lees de tekst onder de grote kop.

Verliest Westbrook zichzelf in zijn bekendheid? Nog een slechte zet van toronto?

‘Meneer Westbrook?’

Ik laat het tijdschrift zo snel vallen dat het lijkt alsof ik iets las wat ik niet zou moeten lezen en ik loop naar de receptie. Ik bedank de receptionist voor de sleutelkaart en dan knipoogt hij bepaald niet discreet naar me. Dat is vreemd, maar ik negeer het. Ik neem de lift naar mijn kamer. Met de sleutelkaart open ik mijn deur en ik verspil geen enkele seconde door direct door te lopen naar de badkamer.

Het hete water verlost me van de knopen in mijn rug en laat de gedachten aan het tijdschrift door het doucheputje spoelen. Stoom kringelt achter mijn rug de douchecabine uit als ik een handdoek om mijn middel knoop. Met een andere droog ik mijn haar af. Ik kan niet wachten om mezelf op het bed te laten vallen zodat ik de hoogtepunten van de wedstrijd kan kijken, maar ik blijf stokstijf staan als ik zie wat er in mijn bed ligt. Of beter gezegd, wé er in mijn bed ligt.

What the fuck?

Ik grijp de bovenkant van mijn handdoek en zet meerdere stappen achteruit. ‘Sorry, heb ik de verkeerde sleutel gekregen?’

Ik heb niet de verkeerde sleutel gekregen. Dat weet ik heel zeker, aangezien mijn bagage nog geen halve meter van me af staat. En opeens is de knipoog van de receptionist heel erg logisch. Het blonde haar van de vrouw valt speels om haar gezicht en haar rode lippen krullen zich op in een glimlach. Ze ligt midden op het grote bed, gekleed in een van de badjassen van het hotel, omringd door half opgegeten snacks uit de minibar.

‘Volgens mij heb je de perfecte sleutel gekregen.’ Met een ondeugende glimlach gaat ze rechtop zitten, en ik word een beetje misselijk.

‘Ik weet niet naar wie je op zoek bent, maar ik ben het in ieder geval niet.’

‘Geloof me...’ Haar blik glijdt over elke centimeter van mijn borstkas en ze staart eventjes naar de natte druppels op mijn onderbuik. ‘...ik ben absoluut op zoek naar jou, Eli.’

Als dit een grap is, dan ga ik mijn teamgenoten echt vermoorden.

‘Ik dacht dat we de winst van vanavond konden vieren,’ zegt ze verleidelijk, waarna ze een stap mijn kant op zet.

Ik zou alleen iets vieren als ik zou hebben gescoord. En dat is nog niet gebeurd. Ik loop achteruit richting de deur. ‘Ik weet zeker dat je iemand anders kan vinden die wel geïnteresseerd is.’

Haar wenkbrauwen schieten zo ver omhoog dat ik zeker weet dat ze nog nooit is afgewezen. Maar mijn afwijzing zorgt er helaas niet voor dat ze haar kleren weer aantrekt en weggaat. Dus ik draai me om en loop zelf naar buiten. Ik sta, afgezien van de handdoek, naakt in de gang en loop direct door naar een van de dichtstbijzijnde kamers. Aiden zit maar een paar deuren verderop, aangezien ze de rookies altijd bij elkaar zetten. Ik hoop dat hij nog wakker is.

Aiden Crawford, mijn beste vriend en teamgenoot, is niet zoals ik. Hij scoorde zijn eerste goal al toen hij voor het eerst op het ijs stapte. In zijn eerste wedstrijd. Zijn tweede volgde de avond erna, na mijn assist. Vanaf het moment dat hij voor de Toronto Thunders uitkomt, speelt hij de sterren van de hemel en ik zou niet trotser kunnen zijn. Maar Aiden viert geen feestje voor elke goal die hij maakt. Zijn ambities gaan verder dan één wedstrijd en dat is al zo sinds hij captain op Dalton University was.

Dus nu hoop ik dat hij ook de feestjes heeft overgeslagen, zeker omdat ik niet de enige hotelgast in deze gang ben. Iemand heeft zijn aandacht al op mijn halfnaakte lichaam gericht en zodra ze ontdekken wie ik ben, zullen er ongetwijfeld foto’s gemaakt worden.

‘Aiden!’ Ik klop harder aan dan ik zou moeten doen, wat me nog meer bliken oplevert van een groepje hotelgasten dat net uit de lift stapt. *Jippie.*

Halverwege mijn volgende bons vliegt de deur open. Aiden staart me nieuwsgierig aan. ‘Wat is er aan de hand?’

Voordat ik iets kan uitleggen, komt de reden voor mijn ontsnapping mijn kamer uit. Ze laat haar blik door de gang glijden, op zoek naar mij.

‘Dat is er aan de hand.’ Ik wijs naar het meisje en banjer dan zijn hotelkamer binnen.

‘Nog een keer?’ grinnikt Aiden, en hij sluit de deur. Ik zie de telefoon in zijn hand. Hij is aan het videobellen met Summer, zijn vriendin.

‘Hoi Brooksy.’ Ze zwaait op het scherm naar me en ik zwaai terug, waarna ik de greep op mijn handdoek iets verstevig. Al zal Summer ongetwijfeld immuun zijn doordat ze veel meer heeft gezien dan ze ooit had gewild sinds ze eerder dit jaar met Aiden begon te daten. Ze is een van mijn beste vriendinnen geworden en er is niets wat ik niet voor haar zou doen.

‘Je hebt beveiliging nodig, man,’ zegt Aiden. ‘Ik ben er vrij zeker van dat die mensen in de gang een foto van je hebben gemaakt.’

Ik ga op het bed zitten en leun verslagen met mijn hoofd tegen het hoofdbord. Mijn enige droom was om op professioneel niveau te ijshockeyen, maar nu lijkt die droom door mijn vingers te glippen. De extra aandacht en alle meningen zouden me niets doen als ik daadwerkelijk onder die druk zou kunnen presteren. Maar het is een strop om mijn nek geworden die me tegenhoudt om het enige te doen waar ik altijd goed in ben geweest.

‘Heeft Eli ons nu zojuist virtueel gecockblockt?’ vraagt Summer.

Aiden haalt zijn schouders op en kijkt grijnzend naar zijn telefoon. ‘Ik heb er geen problemen mee om verder te gaan.’

Ik kreun. Je zou denken dat een langeafstandsrelatie me juist een beetje zou beschermen tegen hun kleffe gedoe.

‘Ik denk dat ik pas,’ zegt Summer lachend. ‘Veel plezier met jullie slaapfeestje!’

Ik laat mijn hoofd in mijn handen vallen. ‘Hoe kan ik me ooit

focussen op ijshockey als ik weet dat dit morgen weer uitgebreid wordt besproken in de media?’

Aiden gooit zijn telefoon op het nachtkastje en werpt me een medelijdende blik toe. Een blik die ik elke keer krijg als er weer zoiets als dit gebeurt. ‘Dit is echt klote, man. Ik kan niet geloven dat mensen dat hele “van *golden boy* naar *playboy*”-verhaal geloven.’

Een van de video’s van ons team was onverwachts viraal gegaan. Ik was aarzelend akkoord gegaan met het idee om me, als rookie in de NHL, een hele dag te laten volgen. De fans vonden het fantastisch. Ik weet nog steeds niet of ze fan waren van de bloopers of dat ze mijn trainingsroutine inspirerend vonden. Maar zodra de media erachter kwamen dat de fans dat wilden zien, waren ze niet meer te stoppen. En na twee wedstrijden zonder enige goal achter mijn naam, begon de kritiek binnen te druppelen. Ze beweerden dat ik had kunnen tekenen bij Toronto dankzij de connecties van mijn ouders en leken mijn talent helemaal te vergeten. En dat allemaal binnen enkele dagen. Ik ging van de schattige rookie naar de rijke *playboy* die alleen maar wilde neuken.

‘Het is mijn schuld. Ik had alle extra media moeten weigeren toen ik de kans had.’ Toen ons socialmediateam me had benaderd voor extra content had ik nee moeten zeggen. Maar ik had verwacht dat het mijn imago zou verbeteren, dus ik had er dwaas mee ingestemd.

‘Ze hadden je toch wel overgehaald. Ze hebben de aandacht nodig, zeker sinds de dalende cijfers van vorig jaar.’

Ik zucht. “De knappe ijshockeyer die niet kan scoren.” Dat wordt de volgende kop.’

‘Je hebt genoeg assists gehad. Geloof me, die goal komt er wel,’ stelt hij me gerust. ‘Je moet gewoon iets vinden waardoor je weer kunt ademen. Iets wat de druk van de ketel kan halen.’

‘Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. We hebben niet allemaal een Summer,’ mompel ik.

Hij glimlacht. ‘Dat is waar, maar de media laten mij alleen

met rust door haar vader. Hij heeft ze al begraven voordat ze ook maar iets kunnen proberen.'

Summers vader staat in de NHL's Hall of Fame en we konden allemaal onze ogen niet geloven toen we hem tijdens de laatste Frozen Four ontmoetten. 'Misschien zou ik hem moeten daten,' stel ik voor.

Aiden grinnikt en gooit me een van zijn joggingbroeken toe. 'Veel succes daarmee.'

Als ik de broek over mijn heupen hijs, trilt mijn telefoon. Een berichtje van de coach, zijn zesde herinnering voor het evenement van morgen. We moeten klaarstaan voor een veiling, er worden dates met spelers aangeboden.

'Ga je naar de fondsenwerving morgen?' vraag ik Aiden.

'Het is verplicht. De hele Thunder-meute zal er zijn,' zegt hij. Geweldig.

Onze vlucht terug naar Toronto die ochtend is rustiger dan verwacht. Er zijn geen nieuwe koppen in de media verschenen en ook verrassingsbezoekjes van fans bleven uit. Ik kreeg zelfs excuses van het hotel omdat het personeel de vrouw naar boven had laten gaan, maar ze hadden het niet kunnen weten, ze had zichzelf voorgesteld als mijn verloofde. Blijkbaar komt ze naar elke wedstrijd, uit of thuis. Haar toewijding zou je prijzenswaardig kunnen noemen als het niet zo creepy zou zijn.

De kraag van mijn overhemd verstikt me als we de ruimte in lopen.

'Relax, man.' Aiden geeft me een elleboogje zodat ik van mijn kraag afblijf. 'Het is maar voor een paar uurtjes en dan kunnen we gaan.'

'Dat zeg je alleen maar omdat jij niet degene bent op wie er vanavond wordt geboden.'

De veiling wordt elk jaar georganiseerd en aangezien de oudere dames in het publiek degenen zijn die zullen bieden, dacht

ons pr-team dat het wel leuk zou zijn om mij op het podium te plaatsen. Of misschien is dit wel een ontgroeningsritueel voor een rookie. Aiden heeft zijn vriendin als excuus gebruikt om eronderuit te komen.

‘Ik ben er voor je, maar weet gewoon dat je iemands oma vanavond heel erg gelukkig gaat maken,’ zegt hij grijnzend.

Ik rol met mijn ogen als de coach naast me komt staan. Alleen zijn aanwezigheid zorgt al voor een golf paniek.

‘Westbrook. Ik moet met je praten.’ Hij gebaart naar de bar.

Je hoeft geen hogere wiskunde gestudeerd te hebben om te weten waar dit over gaat.

Ik ga bij hem aan de bar staan en hij legt zijn telefoon voor me neer. Op het scherm staat een artikel met een foto van de vrouw van gisterenavond. Ze draagt enkel de badjas. Onder de kop staat mijn foto.

TORONTO THUNDERS ROOKIE NEEMT HET ERVAN.

Serieus? Heeft een stagiair die kop geschreven?

‘Normaal gesproken lees ik dit soort rotzooi niet, maar als de algemeen directeur zich afvraagt waarom mijn rookie meer op de covers van tijdschriften dan op het ijs staat, dan heb ik geen keuze.’

Shit. De algemeen directeur, Marcus Smith-Beaumont, is de klootzak der klootzakken. Als hij hierover heeft gehoord, dan weet ik zeker dat ik onderwerp van gesprek ben geweest bij de hoge piefen van de club. De mensen die beslissen of ik het voor-schot dat ze hebben betaald nog wel waard ben.

Toen ik tekende had ik in de wandelgangen gehoord dat hij erop tegen was dat ik voor de Thunders zou gaan spelen. Het is niet gebruikelijk om in hetzelfde jaar twee spelers van dezelfde universiteit binnen te halen, maar het is ook niet bepaald schokkend wereldnieuws.

‘Alleen deze maand zijn er al verschillende artikelen versche-
nen, mocht je op zoek zijn naar wat leesvoer.’ Zijn woorden klin-
ken minder kwaad dan ik had verwacht. Ik ben er persoonlijk
verantwoordelijk voor dat het rookie-imago wordt besmeurd en

de club kan daar niet blij mee zijn. ‘Nog een schandaal en nog een wedstrijd zonder goal. Ik weet niet hoeveel persmomenten we kunnen beheersen als dit soort dingen blijven oppoppen.’

De barman biedt me een drankje aan, maar ik schud mijn hoofd. ‘Het is allemaal nep. Ik heb geen idee waarom ze steeds met dit verhaal aan komen zetten.’

‘Dat komt omdat je populair bent. Die video is viraal gegaan op social media en nu willen mensen meer. Het is geweldige publiciteit, maar het is niet geweldig voor jouw carrière als jij de volgende playboy wordt.’

‘Maar zo ben ik niet.’

‘Dat geloof ik wel, maar de league is alleen geïnteresseerd in wat de fans ervan vinden. Je moet je spel verbeteren en je hokkamers leeghouden.’

Ik laat mijn hand door mijn haar glijden en ik voel hoofdpijn opkomen. ‘Ik begrijp het.’

‘Zorg dat je die eerste goal maakt, dan kan ik de pers wel aan. Laat de club geen twijfels over je krijgen. Je bent een goede speler, Eli, en dat zal ik ook zeggen, maar dat kan ik alleen maar doen als je me wat bewijs geeft.’

Hij pakt het drankje dat ik zojuist heb geweigerd, giet het in één teug naar binnen en loopt dan weg. De echo van zijn advies en het vage geluid van tegen elkaar tikkende glazen schieten door mijn hoofd. De druk is overweldigend.

Als ik hier ook nog maar een seconde moet blijven zal mijn hoofd ontploffen. Dat risico neem ik niet en ik haast me naar de dubbele deuren. Onderweg gebaar ik naar Aiden dat ik een pauze nodig heb.

En misschien ook een oplossing voor al mijn problemen.

2

Sage

De berooide ballerina.

Dat bekt wel lekker, vind je niet?

‘De volgende audities zijn in het voorjaar. We hebben niet nog meer achtergronddansers nodig.’ Aubrey Zimmerman dendert door de glazen draaideur.

Volgend jáár? Dan is er alweer een heel dansseizoen voorbij. Dan ben ik nog een jaar ouder. Nog een stapel met niet-betaalde rekeningen. Nog een danseres die het niet heeft gemaakt.

Een berooide, bejaarde ballerina.

Dat bekt net wat minder lekker.

‘Meneer Zimmerman, ik ben hier om auditie te doen voor de zwanenkoningin.’

Ik weet niet of het komt door de wanhoop in mijn stem of door mijn boodschap, maar hij blijft direct stilstaan. Mijn blik valt op zijn kale achterhoofd, dat glinstert in het zonlicht. Hij is niet bepaald oud, maar hij ziet er ook niet bepaald uit als iemand van in de dertig. Dat doet deze industrie blijkbaar met een persoon. Op sommige dagen lijkt het alsof ik al aardig op weg ben met aftakelen.

Als hij zich omdraait, ligt er een glimlach op zijn lippen, en ik draai mijn hoofd om die beter te bekijken. Maar mijn schouders zakken direct als ik het geluid dat over zijn lippen komt hoor.

Aubrey Zimmerman lacht me út. ‘De zwanenkoningin? Je hebt de creative director van het Nova Ballet Theater staande gehouden

om jezelf de belangrijkste rol van *Het zwanenmeer* toe te bedelen?’

Oké, als hij het zo stelt, dan snap ik dat hij lacht. Maar ook al druipt zijn stem van de minachting, ik sta met rechte rug tegenover hem. Het heeft me drie uur gekost om hier te komen. Drie uur. Ik weet zeker dat de man naast me in de bus griep had en ik ben er ook vrij zeker van dat hij me heeft aangestoken, aangezien hij op me heeft geniesd. Precies op dat moment loopt er een rilling over mijn rug, al kan dat ook komen door de ijskoude blik van Zimmerman.

‘Ja,’ piep ik. Ik hoop dat mijn houding genoeg zelfverzekerdheid uitstraalt, want van mijn gezicht zal het waarschijnlijk niet af te lezen zijn.

Hij grinnikt. ‘Ik zal het je laten weten als ik ooit op het punt kom dat ik bevelen aanneem van een nobody van de straat. Maar bedankt voor de lachbui, die had ik echt even nodig vandaag.’

Zimmerman beantwoordt een telefoontje, waarna hij me verder negeert. Hij mompelt iets over dat hij nooit meer audities in een gehucht in Ontario gaat houden. Huntsville was de enige stad waar open audities waren. De audities in Toronto zijn enkel op uitnodiging, dus ik was hier twee uur te vroeg. Maar alsnog stond ik in een rij die tot om de hoek van het gebouw liep. Toen ik eindelijk bij de deur was, bleken ze de audities te hebben afgekapd. Ze deden geen moeite om de rest van ons een andere keer auditie te laten doen.

Ik word overspoeld door irritatie als ik hem weg zie lopen. Het beeld van zijn kale kop en rechte schouders brandt op mijn netvlies. Nu heb ik tenminste een nieuw figuur voor in mijn nachtmerries.

Een paar voorbijgangers werpen me een medelijdende blik toe, wat de situatie alleen maar erger maakt. Het is dezelfde uitdrukking als die van de directors assistent.

Wat ik ook zei, niets kon haar overtuigen om me toch auditie te laten doen. Ook niet mijn verhaal over de verschrikkelijke route die ik heb afgelegd of dat ik al sinds ik een klein meisje was verliefd ben op ballet. Dat laatste zorgde er afgelopen winter

voor dat ik een rol kreeg en ik had gehoopt dat ik er opnieuw wonderen mee kon verrichten. Alleen was die rol in een voorstelling voor middelbare scholen en universiteiten. Je kon het niet bepaalde een grote productie noemen.

‘Pardon.’ Een stem haalt me uit mijn gedachten en ik draai me om. Voor me staat een vrouw in een jasje en kokerrok. Ze wenkt me. ‘Ik denk dat je deze hebt laten vallen,’ zegt ze, en ze steekt een velletje papier naar me uit.

Ik pak het van haar aan en zie mijn naam in bekende, dikgedrukte letters bovenaan staan. ‘Dit is mijn cv. De assistent zei dat ik het bij de receptie kon achterlaten.’

En ja hoor, daar heb je die medelijdende blik weer. ‘Ik heb het op de vloer bij de afvalbak gevonden,’ informeert ze me.

Haar woorden schieten als een speer door mijn hart. Een geluid dat het beste te beschrijven is als een halve snik en halve kreun klinkt uit mijn keel en ik plak snel een glimlach op mijn gezicht om haar af te leiden van hoe stevig ik mijn cv vasthoud.

‘Weet je,’ fluistert ze, en ze kijkt even snel om zich heen. ‘Het theater organiseert deze audities enkel als een formaliteit. De meeste ballerina’s die ze voor dit seizoen hebben aangenomen hebben veel volgers op social media.’

Mijn mond valt geschokt open. Ze selecteren hun dansers op basis van hun populariteit? In welke wereld is dat ethisch?

‘Je komt over als een vastbesloten danser, dus ik wilde je dat even meegeven,’ zegt ze, waarna ze weer naar binnen snelt.

Haar boodschap maakt het verloren gevoel in mijn buik alleen maar erger. Mijn drieënnegentig volgers zouden nog geen deuk in een pakje boter kunnen slaan. Ik heb geen enkele kans van slagen als ze mensen aannemen op basis van hun populariteit. Wanhoop drukt op mijn schouders als ik mijn cv in de prullenbak gooi en naar het treinstation loop. Met moeite lukt het me om mijn tranen binnen te houden, maar ik weet zeker dat ik vanavond onder de douche een potje ga janken. Het lukt me pas om mijn deprimerende gedachten van me af te schudden als mijn telefoon gaat.

‘Ik heb een lastminutebaantje voor je.’ De stem van mijn oom tettert door de speaker.

‘Moet ik op een van de kinderen van je spelers passen? Ze zijn schattig, maar eentje heeft me gebeten en ik heb daar nog steeds een litteken van op mijn vinger.’

Na mijn afstuderen was ik wanhopig op zoek naar een baan, maar ik kwam er al snel achter dat zelfs een diploma bedrijfskunde me in deze markt geen carrière zou opleveren. Goh, wat ben ik blij met mijn academische opleiding...

Dus mijn oom, die voor de NHL werkt, bood me wat baantjes hier en daar aan. Ik hielp zijn ijshockeyteam tijdens het seizoen. Ik heb op kinderen gepast, honden uitgelaten en één keer voor het hele team gekookt.

Ze hebben me daarna nooit meer gevraagd of ik de keuken in wilde gaan.

‘Deze keer niet,’ zegt hij grinnikend. ‘We hebben een danser nodig voor onze fondsenwerving vanavond. Iemand heeft last minute afgezegd en ik dacht dat jij het wel zou willen doen, aangezien dit daadwerkelijk iets is wat je graag doet.’

Mijn oom heeft me altijd gesteund in mijn balletcarrière. Als klein meisje vond ik het altijd verschrikkelijk om naar het publiek te kijken, aangezien mijn ouders daar niet in zaten, maar hij was er altijd.

‘Bedankt, maar vanavond is niet het goede...’

‘Je verdient duizend dollar voor een optreden van een halfuur.’

Mijn mond wordt droog en mijn woorden blijven in mijn keel steken. Drie nullen voor een halfuurtje van mijn tijd? Ik ben terneergeslagen maar geen idioot. ‘Ik zal er zijn.’

Op dit moment verdien ik alleen geld door balletles te geven ergens dicht bij de universiteit. Dat kun je ook niet bepaald een carrière noemen, aangezien ik beschamend weinig aanmeldingen voor mijn lessen krijg. Waarom zou je de eeuwige solist je kind laten lesgeven als je ook kunt kiezen voor een ervaren prima ballerina?

‘Ik app je het adres.’

Ik regel een Uber, aangezien ik met een busrit van drie uur nooit op tijd ga komen. Trouwens, het geld dat ik vanavond ga verdienen zal meer dan genoeg zijn om dit ritje te bekostigen.

Note to self: één slecht moment betekent niet dat de rest van de dag ook kut is.

Uren later ben ik backstage ondergedompeld in het gefluister en lastminuteoverlegjes. Samen met mijn kleren laat ik de afwijzing van vandaag van me afglijden. Zodra ik mijn legging en spitzen aanheb, voel ik een elektrische tinteling door mijn lijf gaan. Ik wacht op het teken dat ik het podium op mag gaan.

De eerste zachte noten van 'Boléro' van Ravel klinken in mijn oren en ik volg de andere dansers het podium op. Ik neem mijn positie achter de tweede rij in. Het felle licht laat het gepolijste hout van het podium glimmen en zorgt ervoor dat de silhouetten van het publiek zichtbaar zijn. En dat laat me wegglijden in het enige wat altijd mijn ontsnapping zal zijn. Mijn gedachten verdwijnen als sneeuw voor de zon als ik in de perfecte formatie met de andere dansers stap en ik ga met elke beweging mee, ook al heb ik de danspassen pas een uur geleden geleerd.

Ik heb het bijzondere talent om routines heel snel te leren en dat is waarschijnlijk ook de reden dat mijn oom er zo zeker van was dat ik de rol last minute kon overnemen. Ik focus me op de muziek, maar mijn blik glijdt door het publiek, op zoek naar hem. Misschien is het de achtjarige in me, maar zodra ik mijn oom aan de linkerkant van het podium zie staan, dichtbij genoeg om zichtbaar te zijn in het felle licht, glimlach ik.

De groep danst in perfecte harmonie en zodra het einde nadert, is het podium gevuld met grand jetés, lifts en ballerina's in ronddraaiende tutu's. Het applaus brengt me terug naar de realiteit en ergens hoop ik dat Aubrey Zimmerman weet dat ik niet zomaar ga opgeven.

Het doek valt en bemoedigende woorden en high fives worden uitgedeeld. Het geeft me nog steeds hetzelfde gevoel als toen ik acht was en ballet net had ontdekt.

Tot dat moment was ik alleen maar bezig met zorgen dat alles opgeruimd was in huis en dat het mijn jongere broertje Sean aan niets ontbrak. Blijkbaar is verantwoordelijkheidsgevoel een van de gevolgen als je al op die leeftijd volwassen moet worden. Dat is me tenminste door iedere volwassene in mijn leven verteld. Maar al snel besef je dat het geen compliment is. Het is een vloek.

Maar het enige wat nooit een vloek zal zijn? Ballet.

Als klein meisje was het wekelijkse tripje naar de supermarkt het hoogtepunt van mijn zondag, maar het werd al snel het begin van de rest van mijn leven. Bij de kassa lagen altijd tijdschriften met bekende mensen en roddels erin die iemands oma nog zouden shockeren, maar op die desbetreffende dag leek één cover me te roepen. Onder het stof en de omkrullende cover zag ik een poster. Dé poster. Misty Copeland stond op de cover omdat ze de hoofdrol had in de nieuwste productie van *Het zwanenmeer*. Ze was zo elegant en zo ongelooflijk mooi. Op dat moment wist ik dat ik haar wilde zijn, wie ze ook was en wat ze ook deed.

Die poster hangt nog steeds aan mijn muur.

‘Sage!’ Ik draai me om en zie mijn oom het backstagetrapje opklimmen. ‘Als je zo blijft dansen, weet ik zeker dat ze je full-time willen aannemen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ga niet de baan van dat arme meisje inpikken, oom Marcus.’

‘Ik kan een paar mensen bellen,’ biedt hij aan, en ik zie een vleugje hoop in zijn ogen, net zoals altijd als hij aanbiedt om me te helpen. Mijn hele leven voelt mijn oom zich al verplicht om voor mij en mijn broer te zorgen, maar dat weiger ik. We zijn niet zijn probleem en ik wil ook nooit dat hij ons als een probleem gaat zien.

‘Mijn audities gaan goed. Ik weet zeker dat ik binnenkort een plek bij het NBT heb,’ lieg ik.

Zijn glimlach bereikt zijn ogen niet. ‘Ik heb nooit aan je ge-

twijfeld.' Zijn telefoon trilt voordat hij de oproep wegdrukt. 'Kleed je om en dan regel ik wat te eten voor je.'

Ik omhels hem snel en ga dan naar de kleedkamer.

Nadat ik me heb omgekleed voor de fondsenwerving, staat er een bord met eten voor me aan mijn ooms tafel. Het bord is gevuld met al mijn favoriete hapjes. Pas als ik het halfleeg heb, herinner ik me dat ik Sean moet bellen.

Mijn kleine broertje zit op een kostschool op een paar uur hiervandaan. Hij heeft er destijds een lastige start gehad en ik had beloofd dat ik hem elke avond zou bellen. Ik excuseer me, sta op van de tafel en probeer een stil hoekje te vinden. Maar dat blijkt onmogelijk, want op dat moment begint de veiling.

Buiten zorgt de regen voor verkoeling op de huid die niet door mijn zwarte zijden jurk wordt bedekt. Het is de enige mooie jurk die ik bezit, dus ik moest hem wel inpakken voor vanavond. Niemand hoeft te weten dat ik hem ook op mijn eindbal heb gedragen. En bij mijn afstuderen.

De telefoon gaat een paar keer over voordat ik zijn voicemail krijg. Ik kan een gevoel van teleurstelling niet onderdrukken. Dit is al de tweede avond dat ik hem niet heb weten te bereiken en allebei de keren kwam het door mijn verdomde agenda. Ik stuur hem een berichtje.

Ben ik de slechtste zus ooit? Ik beloof dat ik morgen eerder zal bellen. Ik mis je, jochie.

Ik staar omhoog naar de donkere hemel en probeer geen medelijden met mezelf te hebben. Dan valt mijn blik op een koppel in de hoek. De twee lijken ruzie te hebben. Ze staan dicht bij elkaar en ik vermoed dat ze een intiem gesprek hebben, maar dan zet de man een stap achteruit. Zijn houding is stijf en afwijzend.

'Ik heb geen interesse,' zegt hij.

Hij zegt het stellig, maar blijkbaar niet stellig genoeg om het meisje weg te jagen. Ze lijkt zich compleet niet bewust van zijn teruggetrokken houding.

Dat is absoluut geen stel.

‘Die ga je nog wel krijgen,’ zegt ze, en haar stem is doorspekt van pure vastberadenheid.

‘Luister... Lana, toch?’ Blijkbaar knikt ze, want hij gaat verder. ‘Je ziet eruit als een leuk meisje, maar ik ken je niet. Het helpt niet bepaald als je bij mijn hotel of op mijn werk verschijnt.’

Ze lacht. Het geluid is lief, zacht en waarschijnlijk zouden heel veel mannen ervan houden, maar hij staat daar slechts als een standbeeld. Zijn donkergrijze pak vertelt me dat hij voor de Toronto Thunders werkt, en gezien zijn lengte en lichaam zou het absoluut zonde zijn als hij geen sporter is.

‘Ik kan dit spelletje niet eeuwig blijven spelen,’ kirt ze. Deze meid heeft het echt niet begrepen.

‘Houdt dat spelletje in dat je me naakt in een hinderlaag in mijn eigen hotelkamer laat lopen?’

Mijn ogen worden groot en het lukt me nog maar net om niet naar adem te happen. Het voelt niet goed om dit ongemakkelijke gesprek af te luisteren.

Maar Lana lijkt het niet zo te ervaren, want ze brengt een beledigd geluidje uit. ‘Wijs je me nu serieus af?’

Ja! Ik weet het woord nog net binnen te houden, en met moeite weet ik me er niet mee te bemoeien. Maar dan laat hij zijn hoofd hangen en zijn schouders zakken. En dat is het moment dat ik me naar voren beweeg.

Hij is blijkbaar niet goed in confrontaties. Gelukkig voor hem ben ik dat wel.

Maar dan gaan de dubbele deuren piepend open, en een medewerker, helemaal in het zwart met een oortje in, stapt naar buiten. ‘Eli, je bent over vijf minuten aan de beurt,’ zegt hij, en hij wenkt hem naar binnen.

Ik blijf staan en Eli ademt opgelucht uit voordat hij langs de vrouw naar binnen glipt. Zijn blik valt op mijn verstijfde lichaam en hij staart me een seconde aan, alsof hij beseft dat ik hen de hele tijd heb afgeluisterd, maar dan verdwijnt hij naar binnen. Lana heeft een vurige blik in haar ogen, maar als ze haar aan-

dacht op mij richt, draai ik me om en vlucht ook naar binnen.

Als ik mezelf op mijn stoel laat zakken, is de veiling al begonnen en excuseert mijn oom zich om naar het toilet te gaan. Ik kijk naar rechts en stik bijna in mijn eigen speeksel.

Aiden Crawford zit aan mijn tafel. Of eigenlijk zit ik aan zijn tafel. Hoe dan ook, ik ben in shock. Niet voor mezelf, maar voor Sean, want die zal door het dolle heen zijn als ik hem hierover vertel. Ik heb weinig belangstelling voor ijshockey, maar door mijn ooms lof voor Aiden Crawford en het shirt met zijn naam dat Sean voor zijn verjaardag heeft gevraagd, weet ik dat hij een ster is.

‘Gaat het wel?’ Zijn diepe stem zorgt ervoor dat ik opnieuw naar hem moet kijken, maar dan zie ik dat hij me enkel een glas water voorhoudt. Ik knik iets te hard en giet het water naar binnen om mijn shock te verbergen.

‘Jij bent Sage, toch? Marcus heeft ons verteld dat zijn nichtje vanavond zou optreden. Ik ben Aiden.’

Ik schud zijn uitgestoken hand en ik probeer mijn keel te schrapen. ‘Mijn broertje is groot fan.’

‘Ja?’ Hij glimlacht. ‘Ik kan... Shit!’

Mijn hoofd schiet omhoog, maar als ik naar Aiden kijk, zie ik dat zijn ogen op iets achter me zijn gericht. Ik volg zijn blik en zie Lana, het meisje van buiten, met een bordje waarmee ze kan bieden. Ze ziet er een stuk gelukkiger uit dan een paar minuten geleden.

De stem van de veilingsmeester brengt mijn aandacht terug naar het podium. ‘Mensen, we gaan weer verder, en wel voor een date met Toronto Thunders verdediger Elias Westbrook. Kom maar op met die bordjes. Wie gaat de gelukkige winnaar worden?’

Ik ben geschokt als ik de man van buiten zie staan. Zijn kaken zijn op elkaar geklemd en zijn houding is stijf. Ik durf er behoorlijk veel om te verwedden dat hij daar niet vrijwillig staat.

De stem van de veilingmeester galmt opgewonden door de zaal. ‘Laat het bieden maar beginnen. Wie is er klaar voor een onvergetelijke avond met Elias?’

‘Sage? Zou je ervoor open staan om me een gunst te doen?’ zegt Aiden opeens.

Ik laat mijn blik van Elias naar Aiden glijden en zie dat hij me schaapachtig aankijkt. Wat kan ik in hemelsnaam doen voor Aiden Crawford? ‘Dat hangt ervan af wat het is,’ zeg ik voorzichtig.

‘Dit gaat heel raar klinken, maar je moet ervoor zorgen dat je hoger biedt dan zij.’ Aiden wijst naar Lana en mijn ogen worden groot. Hij drukt een bordje in mijn hand en typt iets op zijn telefoon. Dan draait hij het scherm naar me toe en laat me een bedrag zien. Een hoog bedrag.

‘I-ik?’ stotter ik verbijsterd. Al is zijn verzoek behoorlijk redelijk als je bedenkt wat ik zojuist buiten heb gezien.

Groene ogen staren in de mijne. ‘Luister, ik heb Eli beloofd dat ik er voor hem zou zijn en die meid kan geen date met hem winnen. Ze...’

‘Heeft hem opgewacht in zijn hotelkamer?’ vraag ik, en hij is even stil. ‘Ik heb hen gehoord buiten,’ leg ik uit.

Zijn opgetrokken schouders zakken. ‘Oké, dan weet je dat het een drama gaat zijn als zij wint. Ik zal alles betalen, maar aanzien ik onderdeel ben van de club mag ik niet bieden. Wil jij het alsjeblieft doen?’ vraagt hij opnieuw.

Ik speel wat met het bordje en dan schreeuwt Lana: ‘Tweeduizend dollar!’

Zei ze echt twéé? Tweeduizend dollar? Het bedrag op Aidens telefoon is opeens veel begrijpelijker geworden. Al ben ik er niet zo zeker van dat ik het uit mijn mond zal krijgen.

Aan een andere tafel smoezen twee oudere dames met elkaar. Ze hebben allebei een bordje in hun hand, alsof ze zich opmaken voor een strijd. ‘Tweëntwintighonderd,’ roept iemand anders.

Opluchting schiet over mijn ruggengraat en ik richt me tot Aiden. ‘Iemand anders zal haar overbieden. Hij lijkt best populair,’ zeg ik, wanhopig op zoek naar een manier om hier onderuit te komen.

Aiden knikt. ‘Hopelijk, maar zo niet, dan moet jij bieden.’

‘Vijfentwintighonderd,’ schreeuwt een vrouw, waarna twee net

zo gretige andere dames het bedrag nog verder opdrijven. Mijn mond valt open van de bedragen die er worden geschreeuwd en mijn handpalmen worden nat van het zweet als ik beseft dat ik zo mijn bordje in de lucht moet steken.

‘Achtentwintighonderd.’ Iets in Lana’s stem zorgt ervoor dat de andere vrouwen afhaken. *Shit*.

‘Wauw! Achtentwintighonderd dollar, dames en heren. Gaat iemand hier overheen?’

Elias staat er zelfverzekerd bij, zijn donkere haar perfect in model en zijn gespierde lichaam gekleed in een duur pak. Het is geen verrassing dat deze vrouwen meer dan tweeduizend dollar willen neertellen om met hem op date te gaan.

En toch kan ik het subtiele gevoel van benauwdheid en de spanning die van hem af lijkt te stralen niet negeren. Het lukt hem om voor zich uit te staren, waarbij hij een heel tevreden Lana weet te negeren.

‘Eenmaal...’

Aiden tikt tegen mijn bordje en ik slik, op zoek naar een excuus. ‘Ik ken hem niet eens,’ fluister ik.

‘Andermaal...’

‘Alsjeblieft?’ Aiden werpt me een belachelijk knappe glimlach toe en ik bijt peinzend op mijn lip. Verdomme, hij is goed.

Ik zucht. Ik weet gewoon dat Sean me iets aandoet als ik zijn idool niet help. Mijn arm schiet omhoog. ‘Vijfduizend!’

Elias Westbrooks hoofd schiet omhoog zodat hij me aan kan kijken. Ik dwing mezelf om te glimlachen. Meer mensen staren naar me, maar ik kan mijn blik niet van zijn diepbruine ogen afhouden. Diepbruine ogen die me met een mix van nieuwsgierigheid en een vleugje herkenning aankijken.

De veilingmeester geeft de mensen in de ruimte nog drie keer de kans om eroverheen te bieden voordat hij met zijn hamer afslaat. ‘En verkocht aan de prachtige dame in het zwart!’

Ik heb gewonnen. Holy shit, ik heb gewonnen.